

Angyalosi Endréné És Angyalosi Endre

Ezen a képen Klára [Angyalosi Endréné, szül. Marsi Klára] és én is rajta vagyunk. A kép 1949-ben Budapesten készült, ha jól emlékszem, május elsején, a majálison. Én az első álló sorban vagyok a negyedik, és mellettem jobbra, olyan félhosszú hajjal, áll Klára. Ekkor már udvaroltam neki. A munkám mellett a lakóközteremben párttag lettem. A kommunista pártba jelentkeztem, még 1945-ben. Érdekes módon, ez a miatt volt bennem, merthogy az oroszok szabadítottak fel minket. Az is hatott rám e vonatkozásban, hogy a tanoncok között volt egy vezető tanonc, akit úgy hívtak, hogy Bojcsuk Vladimir. Ő magyar gyerek volt, Kárpátaljáról jött. Később közismert ember lett mint a mindenkori honvédelmi miniszter első számú tolmácsa. Persze amit a Vladó csinált, és ahova ő tartozott, természetesen odatartoztunk mi is. Tízen vagy tizenketten voltunk tanoncok, de mindannyiunknak a Vladó volt a példaképe. Egyrészt azért, mert rendkívül okos volt, másrészt ő volt a legidősebb is. Nagyon sokáig, egészen a haláláig barátok voltunk, de akkor már rég katonatiszt volt, ezredes. Amikor beléptem a lakóhelyem szerinti pártalapszervezetbe, a barátok is mind beléptek a kommunista pártba. Attól kezdve, mint fiatal kommunisták, ott szerveztük a szabadidőnket. Nem a politikai életet, mert különösebben nem politizált ez a fiatal csoport, de büszkén vallottuk, hogy kommunista ifik vagyunk. Minden nap tudtunk találkozni, és mint egy klubban, tettük a magunkét. Adtak a pártban ilyen-olyan füzetet, és akkor láthattuk és megtudhattuk, hogy mi van ott, mik az elvek. Más okítás vagy fejtágítás nem igazán volt. Részt vettünk ugyanakkor az újjáépítésben, romeltakarításban. A munkahelyek környékét rögtön meg kellett csinálni. Volt olyan is, amit ez a fiatal pártcsoport szervezett, például a mellettünk lévő ház udvarát mi tettük rendbe. Valamivel később egy másik pártalapszervezetbe kezdtünk járni. Engem mindenhol kedveltek, mert akkor én már több országos táncversenyt nyertem a partneremmel, és bárhol megjelentem, megrohantak a lányok: 'Bandi, velem táncolj! Velem táncolj!' S 'hadakoztak' értem. Amúgy naponta jártunk a Szinyei Merse utcai pártalapszervezetbe. Az azzal szemben lévő házban laktak a későbbi feleségem és a testvérei meg az édesanyjuk. Ez a ház egy abszolút proliház volt. Tafler-háznak nevezték, ahol ötszáz ember lakott nyolcvan lakásban. Tulajdonképpen először a mutter, vagyis a négy testvér édesanyja járt át a pártba. Egyszer csak kiderült, hogy van három lánya, ami a srácok között nagy lehetőséget jelentett. Egyszer meghívtuk őket, hogy nézzék

meg, itt milyen multságok vannak. Egyszóval beszerveztük őket. Ekkortól kezdtem el udvarolgatni a feleségemnek. Körülbelül két év után a matter azt mondta: 'Rendezzék le! Se ő ne tartson fel téged, se te őt!' Mondtam Klárának, házasodjunk össze! 1950-ben meg is volt az esküvőnk. A hatodik kerületi előjáráságon volt a ceremónia. Az egész külker osztály ott volt az esküvőnkön, és még sokan mások is a baráti körömből. A feleségem nem zsidó származású. De kettőnk között nem volt gond abból, hogy én zsidó vagyok, ő meg nem. Az én családomnál némiképp? Ott is csak annyi volt, hogy a fiúgyerekekhez a szülők jobban ragaszkodnak, mint a lánygyerekekhez. Ha egy lányt elvisznek, akkor vigyék. Egy fiú viszont kereső is, meg egyáltalán! Elsősorban a nagyanyám volt oda, és amit a nagyanyám csinált vagy mondott, ugyanazt csinálta anyám is, ha egyetértett velem, ha nem. El se jöttek az esküvőnkre, és csak akkor ismerkedtek meg a Klárával, amikor a nagyobbik fiam megszületett, 1952-ben. Nem fogadták később rosszul, és menyüknék tekintették. A nagyanyám ellenzése azért is volt -- dacára annak, hogy nem ismerték Klárát --, merthogy a 'Tafler-ház'. 'A Tafler-házból nőszül?' -- kérdezte elítélően. Ez a ház amúgy nagyon érdekes volt: a földszinten az abszolút lumpenprolik laktak. Az első emeleten már nem annyira. A második emeleten -- nem azért, mert a Klárák is ott laktak -- lakott a becsülhető melósréteg. De hát az öreganyám nem tett ilyen különbséget! A Tafler-ház, az Tafler-ház. Az igaz, ha valahol késeltek vagy betörtek, akkor olyan razziák voltak ott, hogy csak na! Minden betörőt meg rablót ott kerestek elsősorban. Az esküvőnköt úgy kellett megoldani, hogy két nagy csoportban hívtunk vendégeket. Egyszer a kollégák jöttek, utána a másik csoportban a rokonság jött. A lakásban tartottuk meg, ahonnan minden ki lett hordva. Csak az asztalok és a székek maradtak benn. Persze a szomszédok is adtak székeket, asztalokat, hogy a sokaság elférjen. Később leköltöztünk Tatára, és ezután születtek a gyerekeink is: 1952-ben Péter és 1954-ben Tamás. A feleségem a tatai DISZ-nél volt titkár, majd később a tatai tanácsnál vállalt állást, ahol személyzetis volt. A feleségem egész életében dolgozott. Amikor följöttünk Tatáról Budapestre, akkor az első kerületi tanácsba került. Miközben itt dolgozott, közgazdasági technikumban érettségizett, és utána jelentkezett az ELTE-re, a jogász karra. Miközben az ELTE-n dolgozott először revizorként, majd a könyvelési osztály vezetőjeként, elvégezte a jogi egyetemet. Tizenöt évig volt itt. Innen bekerült a Parlamentbe, ahol a Költségvetési Osztály helyettes vezetője lett. Itt három évig dolgozott. Ezután a Nemzetközi Előkészítő Intézetbe ment, ahol gazdasági igazgató lett, és innen ment nyugdíjba. A gyerekeim általános iskolát végeztek. A nagyobbik, aki 1952-ben született, szakács lett. Tulajdonképpen abból az elgondolásból, hogy ő mint csendesebb gyerek, jöjjön a Tiszti Házba. Megbeszéltem a főnökkel, aki mondta: 'Jó, fölvezzük szakácsnak.' Ott kitanulta a szakácsságot. Egy rövid ideig csinálta, de aztán más pályára ment. Most már nagyon régóta a zöldség-gyümölcs kereskedelemben dolgozik. Egy nagy, százhusz négyzetméteres boltja van. Van egy fia is, aki most lesz huszonhét éves. De attól, akitől a fia van, már korán elvált. A kisebbik fiam kilencéves korától sportoló lett. Előbb azt gondoltuk, hogy balettos lesz. El is vittük az Állami Balettintézetbe. Mindent kitűnőnek találtak, felépítésre, ritmusra. Egy problémájuk azonban volt, hogy a térdkalácsa nagyobb a kelleténél, így nem tudták rögtön fölvenni. Mondták, hogy vigyük el tornázni. Beszéljük meg az edzővel, hogy mi van. Úgy kell dolgoztatni, hogy a lába hozzá nőjön a térdéhez. A többi részt kell nagyobbra edzeni. Már egyik hónapról a másik hónapra istenítették a gyereket mint kezdő tornászt. Olyanokat megcsinált, hogy csak csodálkoztak! Az ottani dicséret meg a sikeresség a gyereket magát is oda juttatták, hogy ő tornász lesz. Akkor azt gondoltuk, jó, nem lesz balettos, lesz tornász. Aztán ő is elérkezett a szakmatanuláshoz. Valami olyasmit kellett keresni, ami jó a felépítéséhez és a tornához is. Akkor a Spartacusnál az edzők és a főedző is egyetértett abban, hogy legyen asztalos. Én találtam egy céget Újpesten, ahol minden további nélkül fölvezték. Ő meg nagyon büszke volt a leendő szakmájára, és irtózatosan élvezte. Közben egész felnőttkoráig

tornázott. De végül is ő artista lett. Ebből is éltek hosszabb ideig a feleségével. Bejárták a világot. Angolul, németül, olaszul beszél. Most Cambridge-ben élnek, ahol a fiam építésvezetőként dolgozik. Egy gyerekük van, aki most huszonkét éves, és egyetemre jár.